

PODMANICZKY SZILÁRD

Vakszavak a Szárnysegédnek

A 8. csapás

A boxpávián lemerült a mélybe, hogy az utószezon gombjaiból kigyúrja a sarkcsillagot. Függeszkedett ágvason, somorjai szelencén, vízterületen hasalt át, rágói durrogtak a szemtrónon. Kézfejen mélabú süített lágy bambadeákat, hasa csoportján lazulni látszott a hajnal. Bármikor ott lehet már a kifont gyanú árnyéklapján, sünrózsával kell beérnie napéjt, erőtest mozog a lármás csögúla felé, s ő ellene, bordaoldalán héjpászma hajlik le. Függökút zúdulva remeg hét húrt hajába, szörtömörítés egy szál pertli hú linókasztján. Semmire nem esett bombanő, találgatni vasteát szűk egyed, kiben bél forrt rá a tölcseért ölt vaksoványra. A gereblye feláll a hintaló előtt, útján nehezen ragasztja hajpánt a gongházból kidölt emlőt. Bókaszirom, finom egy éj, lapaljbor ömlik a gijotinvény malmára. Gúzsdara hull semgolyóra, tompa égpisz'k a lúdfonák élettelen testin. Kihült a csapás a szemgolyóban, az úrkapucni elmarad. Három, négy, békaálom száll meg, halsprint a csontlagúnán. Hajából kéneső dől, lábain agykéreg aluszik. Féregtelen düh a boxpávián arcán, lesírna mind, ha egy hely odébb csúszna. Ezrek nyílt tegeze, légy kint kört ásni, ha has dül fertelmes csigolyán, és fenn ragyogó oldalpillér suhan. Más társ hírből sincs, elpattanni újból a bőrt. Fal mellett hál, szundi hét apróhal, elmállik bál, bolha, tolvajlengő ajtótok. Pille szakít tért szárnyra, pótmagasság egy fű hegyén. A som délre borul, a nyitóagyszint szandálban hentereg. Fenn kövek törte borjú, farkas, iglice, hetes egész egy. Társszérum bont hajt lombtornán, a tornácon át holt sávot fogna át meg át. Főkapont int, a lant lent billent, a hárfahúr megint pattant. Voltam siket, néma és félagg, kiemelt és méltánytalan tag, simán sámán, bunkerben elásott bunkólja, megelégtelt vasfogas, túratanítónő, fertelmes szürke gerle, gyomorban oldódó ondó, lisztes harcsa, patikasegéd, ultrahívó szájsebész, botanikus orvlövész, csatakos barna, agyvesztett gyalogprímás. Elértem mindent, amit akartam. Tollfonálból dőlt billentőt, halott tollal talált tétlapot, és amit még meg mertem moccantani a mélyhűtött mankó előmosott mintájára.

Fák és fények (Vincseszter 3.862)

Nem, ez nem igaz, mondta, mint aki egész éjjel vastag kabátban feküdt, egyik zsebében diónyi mogyoróval, a másikban máknyi diókkal. Felhajtotta a takarót és megnézte a hasát, hátha lesz ott egy csoda, mint lakatlan szigetből kiálló kanálkészlet. A zsebeim, mondta vé-

gül, nézzük a zsebeim. A színészek varrnak ilyen nagy zsebeket, hogy el ne felejtsek a szöveget, ököl a zsebben, s az ökölben mintha ott lenne egy nyolcvan gigabájtos vincseszter. Szabadon éltem, a szabadban fogok meghalni, gondolta, s fölhúzta magát a padlásra. Lábai merőn lógtak, testét himbálta a nyárelőn oly szokásos és kásás, apró golyókból álló szél, fejét felszegte a kúpcserép irányába, abba az irányba, ahol a sarkcsillag állhatott egykor, megtévesztve mindazokat, akik máshol hitték. Á, baromság, nem halunk meg, semmi nem lesz velünk, csak mint a színházban, előjövünk megint, mint a férgek, előjövünk, időkúszás, itt meghalunk, amott folytatódunk, leütnek egy sakkfigurát, a másik táblán beszáll, minden további megy. Nem kötöm fel magam, a fölöslegességnek szolgáljak egy még egy fölöslegességgel? Ide a bicskát, haggyanak, elvágom magam a kötelet. Undorító sok kosár, le kéne bontani ezt a házat, mennyi egér lelheti benne pici halálát. Újabb születés következik, kérem-e, figyelem-e, lejövök a padlásról, égve hagytam, égve a villanyt, mintha csak szörmentén újra szülehetnék, de kár, ki a fényre, idioták, gyerünk, le a létrán, be a spájzba, marhák, gyerünk, előre, barmok, mint a döglégy, le a kolbászok mellett, bele a demizsonba, két foggal ki a dugót, meghúzni azt a rohadt murcit, kiköpni a parát, első nyelet, be a másodikkal, vén szipirtyók, retikültolvajok, kulcszabálók, előre, föltépni a spájzot, az ajtót tövestül, hogy soha többet ne csukódjon, nyitódjon, meg se moccanjon többet, véres kezű sejtnyalók, idefigyeljete, hapikáim, gondolatizzasztó rohadékok, megjöttem, ti ásványnyalók, be a konyhába, még ég a gáz, melegem van, ne felejt el kialudni, mennyi időbe telik, kijövök, ki a frissbe, széttép a huzat, fák és fények távol, nappal van, lödörgöm, fények és fák távol, na, persze, mondja ki ezt, mondja, fények és fák, ne másról beszéljen, ezt mondja ki, hallani fogom, hogy rendben van, vagy azt, hogy beteg, mint egy dörrenés, fák és fények, rossz a hangja ehhez a mondathoz, friss levegőt, okszigént vagy kötelet neki, minek tovább húzni, sakkfigurák, melyik táblán üssenek le, mondta, s rajtam csendben faragott tovább a bézbőlütőre cserélt esztergakéssel.

Gyros

Só, só. Nem sok mindent engedhetek meg magamnak. Mindig az alapoknál egy gólyalábon, azzal a két virgáccsal, a türelemdeszkákkal, lécenként két fej között. Többedmagammal a fűrésztelepen; szál szememben a Napfény utasa. Elütök a mai naptól, gondoltam, a kétujjas kesztyűmben gépelek ma, ha, belül nyomom az irhát, kívül betű, bőr ez, és majd küldöm a Szörkesztyűbe, hogy be legyen szörkesztve, Trinidad és Tobago közé, mintha kis eszemmel egy államot hoznék, lépre. Fejprém-díj. Kiírok egy híjat és megszüntetem. Nekem, 12 éves koromban az volt az elképzelésem, hogy, és ezt föl nem fogtam, mindent szabad. Szabad mindazonáltal fejfördítani, nyakaskodni, szétnézni hangtalan, kiverni a palávert, dühöngeni a lehúzó ágazatok miatt, dideregni a téli nap okán, segget és faszt kiabálni türelmem erotomán szörkesztyűjében. E nem. Dobok egy ácsot a tetőről a fejléccel. Meg se hallom, fél méter magasan, a szekercével tarja el magát. Fázom, nyolc kabát. A mágnesek

országában hideg van, sarkítok, soha nem fognak megfizetni érte, az elemeimmel tarkítok, tudja jól, hogy nekem hajnalban duracell kell. Meg se állok hazáig, ahol, ahol... Fejgépezek a lefektorral. A nő már lecsendesült, bekentem vajgarinnal, azt hiszi, az élet okán elkenhető. Alszik, szó se róla. Eszem azt a kívülnek helyezett orrmentikáját, bele se megyek, főleg, elszomorít a táskáján alvó kisdíákjegy. Még ma, gondolom. Gondoltam ma. Felülvizsgálók mindent. Eszem veszem? A bal lábam nem muzsikál, muzsikál majd a jobb, hárfázik, érzékeny láb ez, egyedül is dominóz, bekomponál. Hajnal, szürkület, a fény a feléhez ért, kezdi a nap, egy kevés csillogással mindent akar, a szürke óraműs, teszem azt, lehajolok, fent már más érjen be. Utána meg. Babaház, kijönnék egy babaházból, kis kapuján a vállam le se ejtve, rossz, mániákus úton járok. Gesztenyesor, vad, lemaradok. Én, aki ott volt mindenütt, most leáll, elhajlana, és oda se ér. Tangó. Utána járna egy tangót, veszem azt, egy gót. Minden lassú. Még gyors is. Lassú. Áthatja a lassúság. Gyors. Gyrs. Gyros. GRS., sopszka, a sok szpa. Sapka. Ki nem hagyom a fejbe húzható salátát, egy még. Ecetes lé, ecetera citera, egyoldalú zene, soká vagyok csak fönn, lezárom egy penetráns szagú képpel. Nagy a szemem, kicsi a micsodám. Vagy pedig nagy ésszel gondolom, kicsi az eszem és nagy a micsodám. Nagy. Óriási nagy. Micsodám?

Inga
(szelén)

Fejemből a haj kinő. Alatta bőr lapul a csontra. Beljebb csont, agy. A nyelvlamella a fog tövében liheg. Fog sorom délben mozog. A torok nagy hóhányó. Gégemetszést írok föl egy papírra. És nyelek is méltán. Ha szorul a hurok, odafönn madarak jelennek meg, betartva minden fokot. Kívül a nyak, hosszú, bosszantó nap. De valamit csináljon a gége, micsoda unalom: nyakszirt. Törödnöm vele, mint pollenegyensúly, láb- s gégezenész. Hallgatni, csúszni-mászni. Dobolnak fönn a törzs barna szarvai. Jelenlétemmel mindent megteszek. A nyak alatt mellkasi fájdalom, felszörözött doberős bőr. Megette csont. Kolbászgyanús helyzete még a szájból emleget. Eljátszom örömráimat: kivételt ha teszek, teszek. A vállak donga korongja, mint ázok csoportos esőn. Kisül, hogy esik az eső. És az, ami elől mellhús, hátul lapocka, egy körforgásban teljes év. Volt koraimon most osztozom. Beül a csont egy székbe, egész nap süthet a nap, laza hármásával a fej lebont egészen. Van a gyök az alfél fölött, az egyensúlyban kezdeti hely. Elmeköd a tölgyfa lágján, vissza ne sírd kis heged. Ma felcsapok darázsnak. Króm bóján fészkelek egy ideig. Hosszú nyálrédő az égen pislog, kit lebírt bánat, szégyen. Mint egy külső ritmus, öntudatlanul keringek. A kibillent egyensúlyt a nyelv sem hozza helyre tétlen. Az Úr szándékát elfelejthetjük immár, sosem volt vagy balul ütött ki. Habár mindenképp meg kéne nevezni valakit, mert név nélkül és szerep nélkül leszek. Ülünk a csonka kúpon, gyarmatosító eszem hideg vérrel önt el. A figyelmesség osztott pályája kering. Hóbortfácán ver fel, mézbillentyűre ragadtatom magam, hol az a fekete táská. Igen-igen hosszú, aprított gallyasok meg én, felszökellő őz, drót, petyegtetett tüdő-

Orfikus napi teendők

fű, holt végemnek esek rabul. Almapaprika, kénrúd, izolált ezek a medence kagylóján, ahol egyszerre ér véget kikelet és Arisztotelész. Csábító a közöny, csípő ring az orrvidéken, szimatlovász, hogy az Isten sem igazodik el, itt és itt. Egy felfújt zenekar koncerterme, mivé leszünk, ha sosem halunk meg. Odafönn a kéz árnyékolhat, aztán fát lát, hull erre hó, föld, baromi vastagon. A vágyaimat nem lehet feladni, nők, kalkutta, isten bizony, saját hórész, fenolftalein. Miért szomorodik el úgy, ha maga a szomorúság, mint egy nőből lett szikla, csak a szemei hiányozzanak. És a szája is, belül a sötétben, hogy formálhat szót: mindent feladni. Nem én vagyok aki kiállt, magamban hűlt helyemre lépek, savanyú károm odalesz egy röpke évben. A fején haj nő, alatta bőr és csontszilánkok, távolban futóhomok, erdőségek, a víz az tenger, innen aztán tudok mindent. Fel se bukik, alá se merül, csakhoggy véget ne érjen. A távolban futóhomok, erdőségek, na most az arcbőr hideg kendője, az orr s nyerge, tulipánfák a távolban, a szem, melyből minden kinő. Gyors neccet akartam, s most lassan lecsorog ez épp. Valahogy elhallgatni, mielőtt száj, szó megköti a rövidséget.